

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Dan. Stalii Regulae Philosophicae explicatae & Orationes aliquot

Stahl, Daniel

Jenae, 1662

Regularum Philosophicarum Disputatio XXI. continens Regulas IIX. e quibus quatuor pertinent ad doctrinam De Bono & Malo quatuor ad doctrinam De Perfecto

urn:nbn:de:bsz:31-102400

Regularum Philosophicarum

DISPUTATIO XXI.

CONTINENS

REGULAS IIX.

è quibus quatuor pertinent ad doctrinam

DE BONO & MALO.

quatuor ad doctrinam

DE PERFECTO.

Conjungimus cum Bono & Malo perfectum & imperfectum, propterea, quod cum bonum dupliciter dicatur, *alteri* scilicet, & *in se*; bonum *in se* spectatum, consistat in perfectione, cui opponitur imperfectio.

REGULA I.

Includens perfectius est quolibet inclusò.

I. Obstat I. quod homo cæcus includit hominem, nec tamen homo cæcus est perfectior homine. II. Christus, tanquam persona composita, includit τὸν λόγον & humanam naturam; Christus tamen, ut persona composita, non est perfectior τῷ λόγῳ, cum impossibile sit, ut quid Deo sit perfectius.

II. Resp. Dicendum est, quod, cum quodlibet includens, comparatum cum quolibet incluso, ipsi aliquid superaddat, seu aliquid ultra id includat, (quandoquidem includens semper plura im-

per.

portat eò, quod includitur) possit id duplliciter fieri. Nam vel id, quod ultra inclusum, cum quò comparatur, includit, aliquam importat perfectionem; quomodo caput includit nasum, quia ultra eum includit oculos, aures, &c. quæ positivum quid sunt, & certam perfectionem obtinent, vel nullam importat perfectionem, sed potius imperfectionem quomodo homo cæcus includit hominem, quia cæcitas, quam ultra hominem solam includit, privatio est cujusdam perfectionis, nempe visus, non perfectio.

III. Jam dico: includens perfectius est quòlibet inclusò, si scilicet id, quod præter ipsè includit, perfectionem importat. Addendum & hoc, nisi illud, quod includit, & cum quo comparatur in perfectione, sit perfectionis infinitæ: quod enim perfectionem infinitam habet, eò nihil perfectius cogitari potest.

IV. Atque inde patet responsio ad ea, quæ §. I. fuerunt adducta. Quod enim in illis non valeat Regula, causa est, quod id, quod homo cæcus præter hominem includit, non perfectio, sed negatio perfectionis est, & quod ο λόγος est ens infinitæ perfectionis.

V. Zimara theor. X. statuit, formam esse perfectiorem compositione. At contra hoc est Aristoteles II. de animâ t. 2. ubi comparans corpora, quæ composita sunt, cum materiâ & formâ, dicit, ea esse maxime substantias. Et argumentamur nos ex nostra Regulâ:

Quic

Quicquid
ipsu
one
Sed con
ultra
fectio
includit
ctio
cedit
sitiv

Ergo co
Plura hæc

XV. f. VII

VI. Fu

tele I. Rh

mauctorib

im borum

quod super

Includens

tar, & in e

illis, quæ

clusum: u

ta ut ani

mo &

Quicquid ita aliquid includit, ut id, quod ultra ipsum includit, importet quandam perfectionem, illud ipsò est perfectius.

Sed compositum ita includit formam, ut id, quod ultra eam includit, importet quantum perfectionem: compositum enim ultra formam includit materiam, quam etsi Zimara perfectionem ullam dicere neget, id tamen concedi non potest, cum materia sit aliquid positivum, quod sine perfectione esse nequit.

Ergò compositum est formam perfectius.

Plura hanc de re vide apud Suarez, *disp. Metaph. XV. §. VII.*

VI. Fundatur autem Regula nostra in Aristotele *I. Rhet. VII* ubi dicit, *ne cesse esse plura uno & paucioribus, connumerato uno vel paucioribus majorum esse.* Et addit rationem: *propterea, quod superat, at quod inest, superatur.* Atqui

includens respectu cujuslibet inclusi plura importat, & in eo, scilicet in includente, vel in pluribus illis, quæ includit, connumeratur quodlibet inclusum: ut homo plura importat, quam anima, ita ut anima connumeretur, (includit enim homo & animam & corpus) includens ergò

est majus bonum, quam quod-

libet inclu-

sum.

REGU.

Quic

Quod est diuturnius & stabilius, magis est eligendum, quàm id, quod est minus tale. Aristoteles I. Top. c. I.

Vel:

Quò quid diuturnius est, eò est præstantius.

I. Ita bona animi præstare bonis corporis & fortuna, vel inde probari potest, quod illa firmiora sint & durabiliora, propterea, quod magis sint in potestate nostrâ, hæc autem minus stabilia, quod extra nos & casui magis obnoxia sint. Ita Studiosus si majorem temporis partem libris & studiis liberalibus tribuit, præferendus est iis, qui studiis parum, aliis autem rebus plus temporis impendunt.

II. Possimus eodem modo argumentum hoc accommodare rebus malis. Nam *malum diuturnius detestabilius est eo, quod est minus diuturnum.* Et hanc etiam ob causam æterna damnatio omnibus aliis malis pejor est, hoc ipso, quod æterna est. Ita Aristoteles asserit, illiberalitatem esse majus malum prodigalitate: quod vel inde patet, quia est diuturnior, vel, ut Aristoteles ibi loquitur, illa est *curat* & incurabilis, hæc verò *curat* i. e. facile curabilis.

III. Verùm obijci hîc potest: *I. Si diuturniora*

niora &
set præst
pillus præst
est. solum
bonum. qu
veniat, ni
se possit.

IV. Ex
simplicite
& autorit
tis in præ
tabilitate
& excedit
non exced
stantius q
querens h
præstanti
te homo
sum exce
ne. II. A
diuturno
nens per
do sanita

V. Bre
lius cæter
diuturni
tate & co
& perfect
querens r

*miora & stabiliora essent præstantiora, quercus es-
set præstantior homine, & quovis abjectissimus la-
pillus præstantior rosâ; sentire item præferendum
esset scientia. II. Sanitas est nobilior & majus
bonum, quam evêxia cum hæc nunquam nobis con-
veniat, nisi illa adsit, hæc autem deperdit à illa ad-
esse possit.*

IV. Ex hisce igitur certum est, non posse nos
simpliciter ex diuturnitate de majori præstantiâ
& auctoritate judicare. Dicimus cum Dd. Vene-
ris in præsentem locum Aristotelis: quod est du-
rabilius & firmitus, esse præstantius I. si id, quod
exceditur tempore sive duratione aut firmitate,
non excedat in aliquo alio, quod sit majus aut præ-
stantius quàm id, in quo exceditur. Hinc ergò
querens homine, lapillus rosâ, & sentire scientiâ
præstantius bonum non est, quia natura, quâ par-
te homo quercum, rosâ lapillum, & scientia sen-
suum excedit, est præstantius & nobilius duratio-
ne. II. Nisi contingat, ipsum diuturnius in minus
diuturno contineri; includens eam sive conti-
nens perfectius est quolibet incluso. Et hoc mo-
do sanitas non est præstantior evêxia.

V. Breviter puto dici posse: diuturnius esse me-
lius cæteris paribus, aut, si aliàs id, quod est minus
diuturnum, sit melius. Ita si duo ædificia in boni-
tate & commoditate sint paria, id quod stabilius
& perfectius est, alteri longè præferendum est. At
quercus non est præstantior homine, quia in cæ-
teris

teris homo & quercus non sunt paria, sed præcisâ duratione, homo longè nobilior est.

REGULA III.

Desiderium boni imperfectioris cessat acquisitò perfectiori.

I. Ex eò, quòd acquisito bono perfectiori cessat desiderium boni imperfectioris, probare quidam conantur, *materiam, quando est sub formâ nobiliori, v. g. hominis, non appetere ignobiliorem, v. g. lapidis, & sic tollunt appetitum materia universallem.*

II. Sed sciendum est, appetitum esse duplicem, *elicatum & innatum.* Ille est actus secundus, quo aliquid fertur in bonum (sive apparet illud sit, sive reverâ bonum) præcedente cognitione, quæ vel est intellectus, & sic appetitus est actus voluntatis; vel sensus, & sic appetitus est actus appetitus sensitivi, qui in brutis etiam reperitur. Hic autem, nempe appetitus innatus, nihil aliud est, quàm ipsa potentia naturalis, quatenus capax est suæ perfectionis, sine ullâ præcedente cognitione: sicut materia dicitur appetere formam, quam non cognoscit, quatenus ejus, tanquàm perfectionis suæ, capax est.

III. Jam dico, præsens effectum intelligendum esse de appetitu seu desiderio non innato, sed elicito. Desiderium elicatum ex cognitione oritur, sicut diximus. Quia igitur cognitio potest variari & cessare, ideò & desiderium cessare & mutari potest.

potest.
bat affectu
derium.

acquisita
rioris ni

apprehen

vandâ, v
bit Gabr

um verò
nihil ali

specu pe

mutari p

privata

teria, cù
ignobili

diu est su

est in ma

ut rectè f

IV. V
specu be

cesset, ac
qui inop

lerudine
tandam

tem, qu
manet a
fectius a
gentum

potest. Cessante igitur cognitione, quæ excitabat affectum desiderii inferioris, cessat ipsum desiderium. *Idèò autem illam cognitionem cessare acquisitâ re perfectiori, quod in præsentia rei perfectioris nihil sit, & parvi estimatur ignobilior, & non apprehenditur ut conveniens pro indigentia sublevandâ, vel ea ratione, ob quam desiderabatur,* scribit Gabr. Vazquez *Part. disp. XXXIV.* Desiderium verò innatum cum ex naturâ ortum habeat, & nihil aliud sit, quàm ipsamet potentia naturalis respectu perfectionis, quâ privata est, nullâ ratione mutari potest aut extingui, quamdiu ipsa potentia privata manet. Ex quibus patet, appetitum materiæ, cum sit innatus, non cessare respectu formæ ignobilioris, quando est sub nobiliore, quia quâdiu est sub nobiliore, privata est ignobiliori. Nec est in materiâ iudicium ad formarum electionem, ut rectè scribit Scaliger *Exerc. LXI. Sect. I.*

IV. Verùm ne de appetitu elicitò quidem respectu boni imperfectioris verùm esse videretur, quod cesset, acquisitò perfectiori. Quid enim? Annon qui inops simul est & ægrotus, appetit bonam valetudinem & bonæ fortunæ, quæ ad vitam sustentandam sunt necessaria? Recuperatâ sanitate autem, quæ est bonum perfectius opibus externis, manet appetitus divitiarum. Ita aurum etiam perfectius argentò est: qui autem aurum possidet, argentum propterea non respuit.

M m m

V.

V. Puto dicendum : appetitum seu desiderium boni imperfectioris tolli acquisitione perfectiori, *si illa duo bona concipiuntur tanquam inter se repugnantia, ita ut ea simul habere nolimus.* At quando aliqua bona concipimus, tanquam inter se non repugnantia, sed quæ simul obtineri queant, non est necesse, tolli appetitum imperfectioris acquisitione perfectiori : id quod probatur per ea, quæ præ sunt adducta.

VI. Dixi autem, *si concipiuntur tanquam inter se repugnantia*, quia si repugnent, nec tamen repugnare existimentur, potest unum appeti etiam acquisitione altero. Similiter etiam, aliqua bona concipi tanquam repugnantia, etsi reverâ non repugnent, sufficit ad hoc, ut habitio unum alterum non appetatur. Quod & ad ipsam rationem boni perfectioris & imperfectioris accommodandum. Nempe, *appetitus boni imperfectioris cessat acquisitione perfectiori*, sive reverâ tale sit, sive tantum existimetur esse. Nimirum, quando agitur de bono respectu appetitus, perpetuo ante oculos habendum est illud Aristotelis II. Physf. t. 31. *Nihil autem refert, bonum ipsum dicitur, an quod apparet bonum.* Vide eundem quoque III. Eth. c. IV. *Et ratio est, quod bonum non movet appetitum, nisi mediante cognitione.* Et proinde perinde est, si reverâ bonum sit, sive non, modo ut tale cognoscatur.

VII. Videtur autem & hoc observandum esse :

esse: nempe
esse de eò
& de eò, q
Uti quis
detare vil
pro const
arum sit c

Ex du

I. Ita re
mala, quor
fieri potest
id, quod e
aut morie
re projecio
hac sunt d
pe nonnu
mortem d
facere vel
lotum, qu
culpæ est,
si præ ma
ctio mali
H. Sed
si quis te c
occidas,
natâ mor

esse, nempe, Regulam non tantum intelligendam esse de eo, quod in se, & absolute est perfectius, sed & de eo, quod est convenientius & melius appetenti. Uti quis indutus sic veste pretiosiore, potest desiderare viliores, & quam scit esse viliores, sed quæ pro constitutione agris aut aliarum circumstantiarum sit commodior.

REGULA IV.

Ex duobus malis minus est eligendum.

I. Ita intelligendum est: Quando occurrunt duo mala, quorum necessario alterum est eligendum, nec fieri potest, ut utrumque evites, tunc eligendum est illud, quod est minus. Ut cum obortâ tempestate aut moriendum mercatori est, aut merces in mare projiciendæ, merces utique projiciuntur. Et hæc sunt duo mala pœnæ; quamvis & malum culpæ nonnunquam concurrat: ut si quis se potius in mortem dare, quàm vivere, & mercium jacturam facere velit. Et sanè quodocunque duorum majorum, quorum utrumque vitare non licet, alterum culpæ est, alterum pœnæ, *malum pœnæ eligendum est præ malo culpæ*, cum hoc majus sit, & omnis electio mali culpæ sit illicita & prohibita.

II. Sed quid si duo mala culpæ offerantur? Ut si quis te cogere velit, ut hunc vel illum hominem occidas, aut bona ipsius furto auferas, interminatâ morte, nâ feceris? Resp. Quodocunque

M m m

duo

duo mala culpæ offeruntur, neutrum est eligendum, sed potes utrumque respicere. Datur enim tertium, nempe *malle mori*, idque patet in præsentis exemplo. Si enim mortem contempnas potius, quàm tanta peccata perperres, ab utròque peccato eris immunis. Et huc pertinet, quod Aristoteles *III. Eth. cap. I.* scribit, *in aliquibus*, inquit, *sortassis nulla vis valet, sed potius moriendum est, patiendo maximè terribilia.*

REGULA V.

Si maximum maximo præstat, etiam genera generibus præstant.

Et:

Quæcunque genera generibus præstant, etiam maximum maximo. Aristoteles *I. Rhet. VII.*

I. Sensus est: *Quando sunt duo genera, si, quod est sub uno genere maximum, præstat illi, quod est sub altero genere maximum, tunc illud genus alteri generi præstat.* Et vice versâ: *Si unum genus alteri præstat, oportet ut maximum illius generis præstat maximo alterius generis.*

II. Quod quidem non tantùm de magnitudine molis intelligendum est, sed & virtutis seu perfectionis. *Illud siquidem perfectius alterò est, cuius perfectissimum est perfectius alterius perfectissimò, & vice versa.* V. gr. (dicit Aristoteles) si

ma.

maximus
in majore
mulieribus
muliere e
major in
runt maj
Rhenanu
ma specie
est melio
Klingenb
ductis, ge
nâ prædi
comparati
miviri, n

Bonum d

I. Ob
tius prop
tem, quo
festa, qui
hac autem
magis præ
ut haber
quod II. a
tans ait, n
munem fil

maximus vir maximâ muliere major est, utique viri majores erunt mulieribus; & si viri majores sunt mulieribus, oportet maximum virum maximâ muliere esse majorem. Ita si maximus Jctus est major maximo Medicô, etiam generatim Jcti erunt majores Medicis. Hinc probatur, vinum Rhenanum vinô Francicô melius esse, quia optima species vini Rhenani, nempe Bacharachianum, est melior optima specie vini Francici, quod est Klingenbergense. Pater autem ex exemplis adductis, *genus* hic non ita strictè accipi, ut in doctrinâ prædicabilium sumitur, sed latius pro *magis communè*. Nam vir non est propriè genus maximi viri, nec mulier maximâ mulieris.

REGULA VI.

Bonum commune præferendum est propriò.
 Quod sumunt ex *I. Eth.*

Cap. I.

I. Obstat I. Si bonum commune est præstantius propriò, sequitur, sensum scientia esse priorem, quod absurdum. Consequentia est manifesta, quia illa omnibus animalibus communis, hæc autem soli homini propria est. II. Bonum magis proprium præfertur bono magis communi, ut habet Aristoteles *II. Top. II.* Quò pertinet, quod *II. de Republ. c. III* contra Platonem disputans ait, *magis diligere nepotem proprium, quam communem filium.* Et quis negaverit, præstare agrum.

M m m 3 pro

proprium, quàm cum aliis communè habere? III.
II. Rhet. VII. dicitur, quod rarius est, ei prestare,
quod copiosius est, ut aurum ferro.

II. I. Notandum puto, Aristotelem I. Eth. I.
non dicere, bonum commune præstantius esse pro-
prio, sed potius id velle, quod bonum publicum præ-
stabilius sit bono alicujus solius. At certè commune
esse, & publicum esse, non videntur unum & idem.
Nam sensus e. c. est quid commune omnibus ani-
malibus; ratio seu intellectus quid commune omni-
bus hominibus; intemperantia, avaritia, &c. sunt
communia multis hominibus; & tamen hæc publica
non sunt. Verba Philosophi ita habent: *Si idem
unius hominis & civitatis bonum sit, civitatis ta-
men bonum & consequi, & conservare, majus quid-
dam esse & perfectius videtur. Enim verò præclare
nobiscum agatur, si id, quod vel uni soli sit utile, re-
perire possimus: sed longè profectò est id pulchrius ac
divinius, quod gentibus ac civitatibus suis est.*

III. Sed esto. Proponatur ita Regula: *Bonum
commune præstantius est proprio; non valet, ubi pa-
res termini non sunt, sicut explicat Riccobonus.*
Jam pares termini non sunt sensus & scientia, sed
seponendò hæc, quod sensus est communius quid,
scientia est longè nobilior sensu. Vel dicendum
ex Aristotele, & res eodem ferè recidere videtur,
non procedere, quando non est idem bonum proprio
& commune. Ita enim ille habet: *Si idem u-
nius hominis & civitatis sit bonum, majus esse
vide-*

videtur, bonum civitatis consequi & conservare. Jam scientia & sensus non sunt idem bonum. Sicut patet responsio ad primum.

IV. II. Ulterius autem dicendum: posse dici bonum commune duplter, (1.) ita, ut idem numero bonum sit pluribus commune, quomodo unus ager pluribus hæredibus communis est, & eadem vox exauditur à multis. (2.) Ita, ut non sit idem numero, quomodo scientia est communis multis hominibus, & sensus omnibus animantibus. Nam non idem sensus numero est in omnibus animalibus, nec eadem numero scientia in diversis hominibus. Dicitur autem scientia proprium respectu speciei, quia est propria speciei humanæ, nec ad alia animalia se extendit.

V. Attendendo jam bonum posteriori modo commune, puto, si diversum specie bonum cum alio bono, specie vel etiam genere diverso, comparatur, tunc illam comparationem iterum bifariam posse accipi: Vel enim comparatur bonum, quod certè est adstrictum speciei, nec extra illam repetiri potest, cum bono, quod isti speciei cum aliis speciebus commune est; & tunc, quod proprium est, præstantius videtur communi. Quod etiam uni speciei proprium est, præstantius est eo, quod ipsi cum aliis commune est, si non semper, tamen ut plurimum. Et sic videtur de bono communi & proprio loqui Aristoteles *cit. cap. II. L. III. Top.* Vel comparatur deinde bonum cum

M m m 4

bo

bono diversæ speciei & naturæ, quatenus uni tantum speciei competit, sed unum actu à pluribus possidetur, aut majori copiâ reperitur, alterum à paucioribus, ejusque tanta non est copia. Et hoc modo ait Aristoteles *I Rhet. VII. quod rarius est, esse præstantius eò, quod est copiosius, ut aurum ferrò.* ubi utrumque, tam aurum, quam ferrum, ab hominibus tantum possidetur, & non ab aliis animalibus. Quod si idem specie bonum cum seipso comparatur, quatenus illud vel pluribus commune est, vel uni tantum aut paucioribus competit, (ut, si scientia pluribus insit, vel paucioribus) sic puto aliud esse, *aliquid esse in se & suâ naturâ præstantius, aliud à pluribus vel paucioribus haberi, esse præstantius.* Ejusmodi rei, ut scientiæ, eadem est dignitas in se & suâ naturâ, sive pluribus, sive paucioribus competat, & frequentius vel rarius reperiatur. Præstantius tamen videtur, pluribus aliquod bonum competere, quam paucioribus, & frequentius id esse, quam rarius; nisi forsitan ex accidente aliter contingat: ut, si scientia quò rarior est, eò majori in pretiò habeatur; aut si multitudo eruditorum aut pecuniæ potiùs obsit Republicæ, quam profit.

VI. Id præterea non est omittendum, *bonum esse commune, fieri dupliciter: I. Ita, ut nulli possidentium aliquid ejus detrabarur per hoc, quod aliis commune est: quò modo, si multi unius scientiæ gnari sint, nemo eorum scientiam habet per hoc, quod*

quod ali
omnibus
bitur visu
possident
modo ag
in Repu
Et quod
ut sit pra
præstant
præstat
Priori au
ferendum
seipulis
paucior
VII.
Inter id,
lius alter
à plurib
rim pos
commu
quæ per
sive à p
tibus au

quod alii eandem callent; & quod lumen Solis omnibus commune est, per hoc nihil tuo detrahitur visui. II. *Ut detrahatur aliquid per hoc curvis possidentium; quod cum aliis commune est: quomodo ager pluribus hæredibus communis est, & in Republicâ Platonis liberi erant communes.* Et quod hõc modo commune est, tantum abest, ut sit præstantius proprio, ut potius proprium sit præstantius communi. Sic enim ager proprius præstat communi, & filius proprius communi. Priori autem modo communius videtur esse præferendum: ut vox præceptoris, quæ à multis discipulis exaudiri potest, præferenda est ei, quæ à paucioribus.

VII. Quanquàm hîc sæpè distinguendum est inter id, *quod est absolutè melius, & id, quod est melius alteri.* Ager enim in se non est melior, sive à pluribus, sive à paucioribus possideatur. Intertim possidenti melior est proprius ager quàm communis, & vox Præceptoris eadem in se, & æquè perfecta esse potest, sive à pluribus audiat, sive à paucioribus; quamvis melius sit, si à pluribus audiat. Atque hisce simul enucleata est

REGULA VII.

Bonum proprium est præstantius communi.

Ex III. Topicor. Cap. II.

M m m 5

REGU.

REGULA IIX.

Bonum publicum preferendum est privato.

I. Diximus in præcedentibus, non idesse *publicum & commune*. Cùm igitur jam comparaverimus bonum commune & proprium, conferemus etiam publicum cum privato, imprimis, cùm verba Aristotelis, ex quibus hanc propositionem: *Bonum commune præstantius est proprio*, desumunt, de publico loquantur, eaque à nobis in præcedentibus adducta sint: Volumus enim nihil aliud hâc Regulâ, quàm quod Aristoteles ait: *Si idem unius hominis & civitatis bonum sit, civitatibus tamen bonum & consequi, & conservare, majus quiddam esse & perfectius videtur.*

II. Sed hîc dubium oritur, *quod post Deum, maxime me ipsum debeam diligere*. Sed civitas non est Deus. E. magis me ipsum debeo diligere, quàm civitatem. Et per consequens oportet me magis intentum esse ad id, quod mihi est bonum, quàm quod civitati.

III. Apponemus responsionem & verba Burlei in præsentem textum. Dico, inquit, *secundum quod mihi videtur, quod magis debeat teneor procurare bonum civitatis, cujus ego sum pars, quàm proprium meum bonum, quia in hoc, quod procuro bonum tali civitati, procuro bonum mihi ipsi, magis tamen teneor procurare mihi ipsi bonum*

bonum
hoc vide
dem est
erit, qu
civitate
majus b
vitati,
se ita e
bonum
re id b
pars. U
quàm n
spiciend
solutu

V

bonum, quàm civitati, cujus non sum pars. Et hoc videtur Philosophus dicere in literâ, (scilicet idem est bonum uni & civitati, majus & perfectius erit, quod civitati) unde si idem bonum sit mihi & civitati, quod contingit, si sum pars civitatis, tunc majus bonum, & perfectius est procurare bonum civitati, quàm mihi ipsi. Vel forte posset aliquid esse ita excellens bonum mihi, quod esset modicum bonum toti civitati, & tunc magis teneor procurare id bonum mihi, quàm toti civitati, cujus sum pars. Unde magis debeo magnum bonum civitati, quàm modicum bonum mihi procurare. Unde respiciendum est ad quantitatem boni. Et per hoc solvitur dubitatio. Hæc Burlæus,

Regularum Philosophicarum
DISPUTATIO XXII.

eaque ultima,

continens

REGULAS IX!

pertinentes ad doctrinam

PROPOSITIONUM.

Vidimus hæcenus Regulas quæ τῶν ἀπεν σπυρολογῆς, seu terminos ipsos simplices concernunt, claudet agmen Titulus, sub quo Regulæ nonnullæ de propositionibus militabunt.

REGU.